

A poc rato es despertaren els arrieros molt estorats, y badallant de fám al mateix temps, li pegaren un rempuixó al bambau, (que dien ells) que estava fent l' adormit, y habentse incorporat tot lo mon, diu el tio Bernardino en molta formalitat—Segons lo que tenim tratat, caballers, yo 'm pense que ningú es menchará la sobrasadeta mes que el fill de má mare, perque el meu ensomit es lo mes raro y asombrós que 's puga desichar.»—«¿Y aixó, qué que ha ensomiat?» li digueren els atres.—«Ha ensomiat, (contestá ell) que un rechiment d' anchels en flautes, panderos y violins m' han agarrat de les polseretes, y me s' hán emportat bolant com un papa-figo capa l' habitació de Sen Pere: allí ha vist á *todos los santos de la corte selestial*: má pasechat per aquells char dins, aon s' encontren rius d' anisete (1) y fonts d' orehata de chufes; ha corregut totes les sales y galeries del primer piso, que per mes señes estaben plenetes hasta el trespol de llauraors, arrieros, carreters, y chent de poc mes ó meñs; m' ha fet amic de Santa Rita, y de San Benito de Palermo, y en una paraula es tant. . . y tant. . . y tant. . . lo e' ha vist en lo meu ensomit—

«Que el home que siga franc
Dirá que no es desatino
El que es menche Bernardino
La sobrasá y el pa-blanc.»

«Aixó será lo que será, (respongué en seguida Policarpo) perque si vosté há tirat capa dalt, yo ha tirat capa baix, y si á coses rares y estupendes aném, em pense que ningú atrapa l' almorsár mes que el net de m' agüelo.—«¿Pues que tu e' hás vist? li preguntá l' amic de Santa Rita»—«Calle, calle, no 'm diga rés (continuá el mateix Policarpo) que encara estic tremolant com una verguera. ¡Pos no há ensomiat que entre mich d' una nublá de gats, ratolins, sapos moi-

(1) Traslado al amigacho Batiste Moscatell.